

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 32

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 ianuarie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 868 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 lit. k) și art. 27 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea locuinței nr. 114/1996.....	2-3	Decizia nr. 873 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil și ale art. 282 ¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	10-11
Decizia nr. 869 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) raportat la art. 48 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	3-4	Decizia nr. 874 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România.....	12-13
Decizia nr. 870 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și a legii în ansamblul ei	5-6	Decizia nr. 875 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală....	13-14
Decizia nr. 871 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață.....	6-8	Decizia nr. 876 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13 ² și art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1 ²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Departamentul Național Anticorupție.....	14-16
Decizia nr. 872 din 30 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 ¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. I pct. 11 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	8-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 868**

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 lit. k) și art. 27 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea locuinței nr. 114/1996

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 lit. k) și ale art. 27 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Ion Gavrilă în Dosarul nr. 25.049/3/2005 (nr. 3.701/2005) al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 25.049/3/2005 (nr. 3.701/2005), **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 lit. k) și ale art. 27 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea locuinței nr. 114/1996.** Excepția a fost ridicată de Ion Gavrilă.

În motivarea excepției se susține, în esență, că aplicarea textelor de lege criticate conduce la crearea unor situații de inechitate socială, rezultate din dispoziția legală potrivit căreia doar titularul unui contract de închiriere poate dispune asupra locațiunii, în dauna persoanelor care locuiesc împreună cu acesta, ceea ce contravine dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi și la nivelul de trai, precum și celor ale Declarației Universale a Drepturilor Omului și ale Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 21 lit. k) și ale art. 27 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, potrivit cărora:

Art. 21 lit. k): „— *Închirierea locuințelor se face pe baza acordului dintre proprietar și chiriaș, consemnat prin contract scris, care se va înregistra la organele fiscale teritoriale și va cuprinde:*

(...) k) persoanele care vor locui împreună cu titularul contractului;“

Prevederile art. 27 alin. (1) lit. b) și alin. (3) au fost modificate prin art. I pct. 7 din Legea nr. 145/1999 pentru modificarea și completarea Legii locuinței nr. 114/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 9 septembrie 1999, și au în prezent următorul cuprins: „*În cazul părăsirii definitive a domiciliului de către titularul contractului de închiriere sau al decesului acestuia, precum și în cazul titularului de contract, nerezident, care, fără a fi detașat, nu a mai folosit locuința mai mult de 2 ani, fără întrerupere, închirierea continuă, după caz:*

(...) b) în beneficiul descendenților sau al ascendenților, dacă au locuit împreună cu acesta;

(...) În lipsa persoanelor care pot solicita locuința, potrivit alin. 1, contractul de închiriere încetează în termen de 30 de zile de la data părăsirii domiciliului de către titularul contractului sau de la data înregistrării decesului ori de la împlinirea termenului de 2 ani de nefolosire neîntreruptă a locuinței.“

Aceste texte de lege sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 47 — *Nivelul de trai*, precum și celor ale Declarației Universale a Drepturilor Omului și ale Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, pentru următoarele considerente:

Potrivit prevederilor art. 21 lit. k) din Legea locuinței nr. 114/1996, părți ale contractului de închiriere sunt proprietarul și chiriașul, iar persoanele care locuiesc împreună cu titularul contractului de închiriere dobândesc

drepturi locative proprii, cu condiția să locuiască efectiv cu acesta și să fie menționate în contract.

Prin urmare, Curtea constată că drepturile locative ale persoanelor care sunt înscrise în contract, deși sunt drepturi proprii, nu izvorăsc din contractul de închiriere, ci din drepturile locative ale titularului contractului de închiriere. Este motivul pentru care aceste persoane nu pot dispune ele însele de contract, legea recunoscându-le dreptul de a continua locațiunea numai în anumite condiții restrictive, și anume în cazul părăsirii definitive a domiciliului de către titularul contractului de închiriere, al decesului acestuia sau al nefolosirii locuinței de către titularul de contract, nerezident, timp de 2 ani, fără întrerupere.

Din această cauză, nu se poate reține nicio încălcare a principiului constituțional al egalității în drepturi, dat fiind faptul că titularul contractului de închiriere și persoanele care locuiesc împreună cu acesta se află în situații juridice

diferite, iar drepturile lor locative au naturi juridice diferite. De altfel, în jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, prin Decizia nr. 62 din 6 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 21 iunie 2000, s-a statuat că înțelesul art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, iar nu și identitatea de tratament juridic în aplicarea unor măsuri, indiferent de natura lor.

Pentru aceleași considerente, Curtea nu poate reține nicio contradicție între textele de lege criticate și dispozițiile Declarației Universale a Drepturilor Omului și ale Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 47 referitoare la nivelul de trai, Curtea constată că acestea nu au relevanță în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 lit. k) și art. 27 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Ion Gavrilă în Dosarul nr. 25.049/3/2005 (nr. 3.701/2005) al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 869

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) raportat la art. 48 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Olga Hajnol în Dosarul nr. 48.045/3/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției, personal și reprezentată de avocat, cu delegație la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autoarei excepției susține admiterea acesteia, arătând, în esență, că textul de lege criticat retroactivează. În acest sens, invocă o hotărâre judecătorească prin care, în temeiul dispozițiilor art. 46 raportat la art. 48 din Legea nr. 10/2001, s-a respins acțiunea introdusă de către autoarea excepției prin care solicita daune-interese pentru sporul de valoare adus unui imobil-construcție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu retroactivează, ci reglementează opțiunea persoanei

îndreptăţite de a continua acţiunea pentru revendicarea unor bunuri imobile, aflată în curs de judecată, sau de a alege calea necontencioasă a Legii nr. 10/2001.

CURTEA,

având în vedere actele şi lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2006, pronunţată în Dosarul nr. 48.045/3/2005, **Tribunalul Bucureşti — Secţia a III-a civilă a sesizat Curtea Constituţională cu excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 47 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.** Excepţia a fost ridicată de Olga Hajnol.

În motivarea excepţiei se susţine, în esenţă, că textele de lege criticate sunt retroactive, deoarece dispun aplicarea Legii nr. 10/2001 şi cu privire la acţiunile aflate în curs de judecată, şi prin urmare, în temeiul art. 48 alin. (3) din lege, obligaţia de despăgubire a chiriaşului pentru sporul de valoare adus imobilului cu destinaţia de locuinţă ce se restituie fostului proprietar incumbă statului sau unităţii deţinătoare, iar nu fostului proprietar.

Tribunalul Bucureşti — Secţia a III-a civilă consideră că excepţia de neconstituţionalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului şi Avocatului Poporului, pentru a-şi exprima punctele de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituţionale.

Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului şi Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susţinerile părţii prezente, concluziile procurorului, dispoziţiile legale criticate, raportate la prevederile Constituţiei, precum şi Legea nr. 47/1992, reţine următoarele:

Curtea Constituţională a fost legal sesizată şi este competentă, potrivit dispoziţiilor art. 146 lit. d) din Constituţie, ale art. 1 alin. (2) şi ale art. 2, 3, 10 şi 29 din Legea nr. 47/1992, să soluţioneze excepţia de neconstituţionalitate.

Potrivit motivării excepţiei de neconstituţionalitate, obiectul acesteia îl reprezintă prevederile art. 46 alin. (1) raportat la art. 48 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, precum şi al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) şi al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 46 alin. (1) raportat la art. 48 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepţie ridicată de Olga Hajnol în Dosarul nr. 48.045/3/2005 al Tribunalului Bucureşti — Secţia a III-a civilă.

Definitivă şi general obligatorie.

Pronunţată în şedinţa publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREŞEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit cărora:

— Art. 46 alin. (1): „*Prevederile prezentei legi sunt aplicabile şi în cazul acţiunilor în curs de judecată, persoana îndreptăţită putând alege calea acestei legi, renunţând la judecarea cauzei sau solicitând suspendarea cauzei.*“

— Art. 48 alin. (3): „*În cazul în care imobilul care se restituie a fost preluat fără titlu valabil, obligaţia de despăgubire revine statului sau unităţii deţinătoare.*“

În opinia autoarei excepţiei de neconstituţionalitate, prevederile legale criticate contravin dispoziţiilor art. 15 alin. (2) din Constituţie, referitoare la principiul neretroactivităţii legii, cu excepţia legii penale sau contravenţionale mai favorabile.

Analizând excepţia de neconstituţionalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 46 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 reprezintă dispoziţii tranzitorii care dispun asupra posibilităţii persoanei îndreptăţite la restituirea imobilelor ce cad sub incidenţa Legii nr. 10/2001, de a opta între continuarea sau suspendarea acţiunii aflate pe rol, alegând calea prevăzută de cap. III — Proceduri de restituire din Legea nr. 10/2001. Potrivit alin. (3) al art. 46, în situaţia în care, optând pentru continuarea acţiunii aflate pe rol, persoanei îndreptăţite i s-a respins, prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, cererea de restituire în natură a bunului solicitat, termenul de notificare prevăzut de art. 22 alin. (1) din acelaşi act normativ curge de la data rămânerii definitive şi irevocabile a hotărârii.

Aşa fiind, Curtea constată că aspectul invocat de către autoarea excepţiei, constând în obligativitatea aplicării prevederilor Legii nr. 10/2001 şi acţiunilor în curs de judecată, cu consecinţa unei retroactivităţi a textului de lege criticat, nu se regăseşte în cuprinsul prevederilor art. 46 alin. (1) din lege, fiind rezultatul unei interpretări ale acestora.

De altfel, Curtea Constituţională s-a mai pronunţat asupra dispoziţiilor art. 46 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, statuând că acestea sunt constituţionale. Astfel, prin Decizia nr. 308 din 10 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 30 iulie 2003, Curtea a respins excepţia, cu motivarea că textul de lege criticat are caracter derogator de la dreptul comun în materie, ce instituie anumite limite ale exercitării dreptului reclamantului de a se desista temporar sau definitiv de la judecată. Derogarea este justificată şi de finalitatea acestui text de lege, şi anume aceea de a crea posibilitatea tuturor persoanelor îndreptăţite de a beneficia, în egală măsură, de dispoziţiile Legii nr. 10/2001, indiferent de momentul în care au formulat acţiuni având ca obiect restituirea imobilelor de care au fost deposedate, respectiv înainte sau după intrarea în vigoare a legii menţionate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 870

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și a legii în ansamblul ei

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, cu referire specială la art. 36 alin. (1) din lege, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dunăreana” — S.A. Giurgiu în Dosarul nr. 37.447/2/2005 (număr vechi 5.771/2005) al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 37.447/2/2005 (număr vechi 5.771/2005), **Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, cu referire specială la art. 36 alin. (1) din lege.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Dunăreana” — S.A. Giurgiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că Legea nr. 64/1995, și în special art. 36 alin. (1) din aceasta, contravin principiilor constituționale referitoare la statul de drept și la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, prin faptul că permit „oricărui creditor” îndreptățit, inclusiv autorităților publice pârâte, să solicite deschiderea procedurii insolvenței, în litigii de contencios administrativ ce au ca obiect tocmai contestarea legalității titlurilor de creanță invocate împotriva debitorilor. De asemenea, se susține că textele de lege criticate contravin și prevederilor art. 52 și ale art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală, deoarece exceptează de la contenciosul administrativ actele administrative-fiscale.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu referire specială la art. 36 alin. (1) din lege. Ulterior sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din 24 mai 2006, Legea nr. 64/1995 a fost abrogată prin art. 156 alin. (3) din Legea privind procedura insolvenței nr. 85/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006.

Prevederile art. 36 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 au fost preluate în art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, potrivit căroră: „(1) Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza:

- cuantumul și temeiul creanței;
- existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii;
- existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;
- declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.”

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, în art. 52 — Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și în art. 126 alin. (6) referitor la controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că principala critică de neconstituționalitate se referă la o lacună legislativă, autoarea excepției fiind nemulțumită, pe de o parte, de faptul că textul de lege criticat nu exceptează din categoria creditorilor care pot

solicita deschiderea procedurii insolvenței autoritățile publice pârâte în litigii de contencios administrativ, ce au ca obiect tocmai contestarea legalității titlurilor de creanță invocate împotriva debitorilor, iar, pe de altă parte, se contestă soluția legislativă din perspectiva faptului că exceptează de la contenciosul administrativ actele administrativ-fiscale.

Curtea constată că, având în vedere prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „Curtea

Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, precum și jurisprudența sa constantă (de exemplu, Decizia nr. 30 din 25 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 24 februarie 2005), controlul de constituționalitate al lacunelor legislative excedează competenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și a legii în ansamblul ei, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dunăreana” — S.A. Giurgiu în Dosarul nr. 37.447/2/2005 (număr vechi 5.771/2005) al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 871

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „Selgros Cash & Carry” — S.R.L. în Dosarul nr. 721/RCA/2005 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, avocat Beatrice Onica-Jarka.

Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, avocatul Societății Comerciale „Selgros Cash & Carry” — S.R.L. solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, expunând, pe larg, motivele formulate în concluziile scrise depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 721/RCA/2005, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Selgros Cash & Carry” — S.R.L. în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că interdicția stabilită de textul de lege criticat de a exercita activități de comerț cu ridicata și comerț cu amănuntul în aceeași structură de vânzare este excesivă, nefiind impusă de niciuna dintre cauzele prevăzute de art. 53 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Se arată că „finalitatea comerțului de gros cash & carry este împiedicată de dispozițiile art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 [...] care, interzicând desfășurarea

de comerț cu amănuntul și comerț cu ridicata în aceeași structură, respectiv suprafață de vânzare, nu permite accesul persoanelor fizice nici la această formă de comerț, creându-se astfel o discriminare expres prohibită de dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală. Totodată, se arată că, „prin edictarea dispozițiilor criticate sub aspectul constituționalității, legiuitorul nu numai că nu a asigurat respectarea principiilor art. 53, coroborate cu cele ale art. 16 din Legea fundamentală, ci, mai mult, a legiferat o barieră în calea dezvoltării comerțului, împiedicând nemotivat posibilitatea desfășurării în aceeași locație a două forme de comerț pe care le permite a fi desfășurate în locații diferite și care se adresează aceleiași categorii de cetățeni persoane fizice“.

Tribunalul Constanța – Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat „nu îngrădește libertatea comerțului, ci impune reguli de natură a asigura un comerț specific economiei de piață, caracterizat prin concurență liberă și loială“. Astfel, „un comerciant care desfășoară comerț cu ridicata, spre deosebire de un comerciant care desfășoară comerț cu amănuntul, nu este nevoit să facă investiții de amenajare estetică a spațiilor comerciale, vinde cantități mari ale unor produse și le achiziționează îndeobște direct de la producător sau importator în cantități mari la un preț redus, toate acestea permițându-i să practice prețuri mai mici decât comerciantul care vinde cu amănuntul, obținând totuși profit. În aceste condiții, legiuitorul a urmărit să separe activitățile de comerț cu ridicata — care să se adreseze comercianților sau utilizatorilor profesionali și colectivi — de activitățile de comerț cu amănuntul — care să se adreseze consumatorilor finali și individuali“, exercitarea celor două forme de comerț, de către același comerciant, în aceleași spații comerciale, denaturând concurența comercială.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autoarea excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 1 septembrie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 650/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 16 decembrie 2002, potrivit căruia „*Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiuni, și se sancționează după cum urmează:[...]*“

22. *exercitarea de activități de comerț cu ridicata și comerț cu amănuntul în aceeași structură de vânzare, respectiv suprafață de vânzare, cu amendă de la 20.000.000 lei la 100.000.000 lei și cu interzicerea uneia dintre cele două activități.“*

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 45 privind „*Libertatea economică*“ și ale art. 53 privind „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*“.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că este neîntemeiată. Aceasta deoarece, potrivit art. 45 din Constituție, „*Accesul liber al persoanei la o activitatea economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate*“. În deplină concordanță cu aceste dispoziții constituționale, textul de lege criticat reglementează condițiile de exercitare a unor activități economice, în considerarea scopului Ordonanței Guvernului nr. 99/2000, așa cum acesta este stabilit de art. 1, și anume: „*dezvoltarea rețelei de distribuție a produselor și serviciilor de piață, cu respectarea principiilor liberei concurențe, protecției vieții, sănătății, securității și intereselor economice ale consumatorilor, precum și a mediului*“. Astfel, definind comerțul cu ridicata ca fiind „*activitatea desfășurată de comercianții care cumpără produse în cantități mari în scopul revânzării acestora în cantități mai mici altor comercianți sau utilizatori profesionali și colectivi*“, și comerțul cu amănuntul ca fiind „*activitatea desfășurată de comercianții care vând produse, de regulă, direct consumatorilor pentru uzul personal al acestora*“, legiuitorul a prevăzut sancțiuni pentru exercitarea acestor activități în aceeași structură de vânzare, respectiv suprafață de vânzare, în scopul asigurării unei concurențe loiale.

Așa fiind, contrar susținerilor autoarei excepției, prevederile legale criticate nu numai că nu restrâng exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, ci dau expresie dispozițiilor constituționale referitoare la libertatea economică. Stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care, cu referire la prevederile din ordonanța criticată, exprimă preocuparea statului pentru a asigura libertatea comerțului și respectarea principiilor liberei concurențe. De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în acest sens în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 530 din 25 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2005, în care a statuat că art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 este în deplină concordanță cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit căruia „*Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.*“

În motivarea excepției se mai susține că dispozițiile art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, interzicând desfășurarea de comerț cu amănuntul și comerț cu ridicata în aceeași structură, respectiv suprafață de vânzare, nu permit accesul persoanelor fizice la comerțul de tip cash and carry, ceea ce are ca efect crearea unei discriminări între cetățeni, în contradicție cu dispozițiile art. 16 din Legea fundamentală. Ipoteza criticată „are în

vedere mai ales interpretarea organelor de control în ceea ce privește asimilarea cumpărării de produse pentru consum propriu de către persoanele fizice din magazinele cash and carry, cu desfășurarea activității de vânzare cu amănuntul.“ Potrivit susținerilor autoarei excepției, „teza neconstituțională este aceea că, datorită prevederilor art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, cu modificările ulterioare, persoanele fizice — deși autorizate prin raporturile de mandat sau prepușenie să aibă acces la magazinele cash and carry, sunt restricționate și discriminate față de persoanele fizice autorizate administrativ, de la posibilitatea de a cumpăra produse pentru consum propriu, datorită asimilării acestei activități cu cea de vânzare cu amănuntul.“ Curtea nu poate primi aceste critici, care vizează, în esență, modul de

interpretare a art. 4 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, care definește „*comerțul de gros cash and carry*“ coroborat cu art. 80 pct. 22 din același act normativ. Aceasta întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*“. Competența de a aprecia cu privire la natura juridică și caracteristicile formei de comerț exercitate de autoarea excepției, precum și a incidenței, în cauză, a prevederilor legale criticate, revine instanței de judecată căreia, de altfel, Societatea Comercială „Selgros Cash & Carry“ — S.R.L. i s-a adresat, formulând plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor întocmit de organele fiscale.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „Selgros Cash & Carry“ — S.R.L. în Dosarul nr. 721/RCA/2005 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 872

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. I pct. 11 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă și ale art. I pct. 2 din Legea nr. 195/2004, excepție ridicată de Ion Sandu și Sanda Sandu în Dosarul nr. 7.039/3/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 7.039/3/2006, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. I pct. 2 din Legea nr. 195/2004**, excepție ridicată de Ion Sandu și Sanda Sandu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, întrucât modifică retroactiv legea care stabilea, la momentul exercitării căii de atac, instanța de judecată competentă să soluționeze cauza.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este nefondată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 226/2004, consideră că excepția este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că prevederile legale criticate nu contravin sub niciun aspect principiului neretroactivității legii, ele fiind conforme cu art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), precum și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare a Curții, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 282¹ din Codul de procedură civilă, modificate prin art. I pct. 40 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005), precum și ale art. I pct. 2 din Legea nr. 195/2004. Din examinarea susținerilor autorilor excepției se constată însă că, în realitate, excepția de neconstituționalitate vizează prevederile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. I pct. 11 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, dispoziții care modifică art. II alin. 3 din această ordonanță.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. I pct. 11 din Legea nr. 195/2004.

Aceste texte de lege au următorul conținut:

— Art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă: „*Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la*

înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.“

— Art. I pct. 11 din Legea nr. 195/2004 (care modifică art. II alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă): „*Hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de lege sub care au fost pronunțate.*“

Aceste dispoziții legale sunt considerate de autorii excepției ca fiind neconstituționale în raport cu art. 15 alin. (2) din Constituție referitor la neretroactivitatea legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acestea nu contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, având în vedere natura juridică a reglementării, căreia îi este inerentă aplicarea imediată și numai pentru viitor.

Prin Decizia nr. 522 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 9 noiembrie 2005, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă constituie norme de procedură care stabilesc categoriile de hotărâri judecătorești ce nu pot fi supuse apelului în cadrul procesului civil. Conform prevederilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, iar căile de atac pot fi exercitate numai în condițiile legii și ca atare legiuitorul este suveran în adoptarea regulilor de procedură, însă, evident, respectând și celelalte principii și dispoziții constituționale. De asemenea, Curtea a reținut că diferențierea hotărârilor care pot fi sau nu pot fi supuse apelului se face pe criteriul valorii obiectului litigiului. Regimul juridic diferit — constând în aceea că hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege nu pot fi atacate cu apel, ci numai cu recurs — este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

În ceea ce privește critica ce vizează dispozițiile art. I pct. 11 din Legea nr. 195/2004, care modifică art. II alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, dispoziții care prevăd că „hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de lege sub care au fost pronunțate“, Curtea reține că acestea sunt norme tranzitorii instituite de legiuitor pentru a asigura un regim juridic unitar exercitării căilor de atac, în funcție de succesiunea în timp a legilor, astfel că nu se pune în discuție retroactivitatea legii noi, care reglementează doar căile de atac la care sunt supuse hotărârile pronunțate după intrarea lor în vigoare.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. I pct. 11 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Sandu și Sanda Sandu în Dosarul nr. 7.039/3/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 873

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480
din Codul civil și ale art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil și ale art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Georgică Ion și Maria Ion în Dosarul nr. 6.378/300/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.378/300/2005, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil și ale art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Georgică Ion și Maria Ion.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 480 din Codul civil încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) referitoare la egalitatea părților în fața legii și principiul potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, iar art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă încalcă dispozițiile art. 21 alin. (2) din Constituție, întrucât partea interesată nu are posibilitatea administrării probelor, de vreme ce în recurs nu este admisibilă proba cu înscrisuri, lipsind astfel partea interesată de posibilitatea de a dovedi cererea.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 226/2004, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată. În ceea ce privește critica adusă prevederilor art. 480 din Codul civil, menționează că aceasta prevede o definiție legală a dreptului de proprietate ce se aplică tuturor proprietarilor.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 282¹ din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În acest sens arată că textul de lege criticat nu contravine art. 16 din Constituție, întrucât reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. De asemenea, consideră că instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine

prevederilor constituționale ale art. 21 atât timp cât, potrivit art. 282¹ din Codul de procedură civilă, părților interesate le este asigurată posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerată defavorabilă. Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În ceea ce privește dispozițiile art. 480 din Codul civil, arată că acestea cuprind o definiție a dreptului de proprietate, fără ca prin aceasta să fie instituite privilegii sau discriminări.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 480 din Codul civil și ale art. 282¹ din Codul de procedură civilă, modificate prin art. I pct. 40 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005).

Aceste texte de lege au următorul conținut:

— Art. 480 din Codul civil: *„Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.“*

— Art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă: *„Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.“*

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil și ale art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Georgică Ion și Maria Ion în Dosarul nr. 6.378/300/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (2) conform cărora nimeni nu este mai presus de lege și în art. 21 alin. (2) potrivit cărora nicio lege nu poate îngreuna accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 226 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iunie 2004. Cu acel prilej, Curtea a reținut că instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine, așa cum susține autorul excepției de neconstituționalitate, prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, atât timp cât, potrivit celor prevăzute de art. 282¹ din Codul de procedură civilă, părților interesate le este asigurată posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabilă. Departe de a îngreuna drepturi consacrate constituțional, reglementarea prevăzută de art. 282¹ din Codul de procedură civilă constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricăror abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces.

Curtea constată, de asemenea, că reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din aceeași convenție consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârea pronunțată în cazul *„Golder împotriva Regatului Unit“, 1975*, a statuat că: *„Dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept“*.

În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor art. 480 din Codul civil, se constată că aceasta cuprinde o definiție legală a dreptului de proprietate ce se aplică tuturor proprietarilor, fără discriminări, fiind astfel respectat principiul egalității cetățenilor în fața legii.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 874

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, excepție ridicată de Elisabeta Mocanu în Dosarul nr. 2.050/2006 al Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul acesteia susține neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, fără a indica prevederile din Constituție pretins încălcate prin textul criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.050/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România**, excepție ridicată de Elisabeta Mocanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale „pentru nemenționarea soțului supraviețuitor ca beneficiar al drepturilor la care este îndreptățită însăși persoana care a obținut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă”, fără a indica prevederile din Constituție pretins încălcate.

Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 242 din 10 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 29 iulie 2003.

Avocatul Poporului arată că autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 7 din ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 fără să indice textul din Constituție pe care acestea îl încalcă. În continuare, arată că dispozițiile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 nu contravin niciunui text din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 30 decembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției nu indică prevederile din Constituție pretins încălcate prin textul de lege criticat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia susține neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, fără a indica prevederile din Constituție pretins încălcate prin textul criticat.

Astfel, Curtea reține că, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale

pot fi făcute în formă scrisă și motivate. Coroborând acest text de lege cu prevederile art. 29 din Legea nr. 47/1992, rezultă că esența controlului de constituționalitate este exercitarea acestuia numai în limitele sesizării. Prin urmare, Curtea Constituțională nu se poate substitui părții cu privire la invocarea unor motive de neconstituționalitate, raportând dispozițiile legale criticate la textele constituționale indicate de către autor. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile Legii nr. 47/1992.

De altfel, Curtea constată că autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece nu menționează soțul supraviețuitor ca beneficiar al drepturilor la care este

îndreptățită însăși persoana care a obținut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă, rezultând, așadar, că se critică o omisiune de reglementare. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, Parlamentul fiind unica autoritate legiuitoare a țării, astfel încât modificarea sau completarea normelor juridice constituie atribuții exclusive ale acestuia.

În consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrăvire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, excepție ridicată de Elisabeta Mocanu în Dosarul nr. 2.050/2006 al Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 875
din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Floarea Cacuci în Dosarul nr. 371/2006 al Judecătoriei Oradea.

La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, avocat Kolozsi Arpad, cu delegație depusă la dosar. Procedura este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autoarei excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală, reiterând argumentele expuse în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 371/2006, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Floarea Cacuci.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textul de lege criticat exclude dreptul persoanei vizate de a i se aduce la cunoștință măsura care urmează să fie luată împotriva ei, prin interzicerea citării la instanța de judecată și prin privarea de a ataca încheierea pronunțată, astfel se creează o inegalitate procesuală și se aduce atingere dreptului la apărare, dreptului la un proces echitabil și dreptului la un recurs efectiv.

Judecătoria Oradea apreciată că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 26 octombrie 2003, care au următorul conținut: „*Percheziția domiciliară se dispune în cursul urmăririi penale în camera de consiliu, fără citarea părților. Participarea procurorului este obligatorie.*”

Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul părților la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, coroborate cu art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de

constituționalitate exercitat pe calea excepției de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 428 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.187 din 13 decembrie 2004, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală, statuând că aceste dispoziții legale „reglementează posibilitatea dispunerii percheziției domiciliare în cursul primei faze a procesului penal, și anume în faza de urmărire penală. Aceasta se dispune, în acord cu prevederile constituționale ale art. 27 alin. (3), de către judecător, în condițiile și în formele prevăzute de Codul de procedură penală”. Totodată, Curtea a constatat că nu poate fi primită critica de neconstituționalitate susținută de autorul excepției, deoarece prevederile art. 129 din Constituție circumscriu legii — în speță Codului de procedură penală — condițiile în care se pot exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești. Or, dispozițiile art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală se constituie în norme de procedură, care, în virtutea dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, pot fi stabilite exclusiv de legiuitor.

Curtea constată că percheziția constituie un procedeu de descoperire a mijloacelor materiale de probă. Încuviințarea percheziției nu reprezintă un proces, ci o măsură procesuală luată pentru strângerea probelor necesare aflării adevărului. Lipsa citării părților la încuviințarea măsurii nu încalcă drepturile constituționale ale acestora, percheziția efectuându-se în prezența persoanelor de la care se ridică obiecte sau înscrisuri ori în prezența unui reprezentant al acestora.

De asemenea, dispozițiile legale criticate nu conțin norme contrare dreptului părților la apărare și la un proces echitabil, acestea putând formula, atât în timpul urmăririi penale, cât și în timpul judecății, toate apărările pe care le consideră necesare.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Floarea Cacuci în Dosarul nr. 371/2006 al Judecătoriei Oradea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PRESEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 876

din 30 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13² și art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Departamentul Național Anticorupție

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Tudorel Toader — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Marieta Safta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13² și art. 22 din Legea nr. 78/2000, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1²) și (2)

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, excepție ridicată de Dumitru Bunea în Dosarul nr. 3.578/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, asistat de avocat Doru-Viorel Ursu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Constantin Corduneanu a depus la dosar o cerere de amânare a cauzei, în vederea angajării unui apărător.

Avocatul autorului excepției se opune acordării unui nou termen în cauză.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, în principiu, nu se opune cererii de amânare formulate.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare a cauzei.

Având cuvântul, avocatul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.578/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13² și art. 22 din Legea nr. 78/2000, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002**, excepție ridicată de Dumitru Bunea în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, „pornind de la obiectul de activitate și atribuțiile Direcției Naționale Anticorupție, stabilite prin lege, analiza [...] prevederilor Legii nr. 78/2000 și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 conduce la concluzia că urmărirea penală într-o cauză dată este de competența Direcției Naționale Anticorupție în condițiile în care infracțiunea pentru care s-a început urmărirea penală și ulterior s-a dispus trimiterea în judecată este [...] o infracțiune de corupție propriu-zisă [...]”. Configurarea „unei alte situații juridice” este, în opinia autorului excepției, fără suport legal și poate fi „împiedicată” doar de Curtea Constituțională. Se arată în acest sens că din actele dosarului se poate constata că împotriva inculpaților nu s-a efectuat urmărirea penală și nu au fost trimiși în judecată pentru o infracțiune de corupție și, prin urmare, „urmărirea penală efectuată de procurorii DNA și trimiterea în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248—248¹ din Codul penal, în baza dispozițiilor procedurale cuprinse în art. 13 alin. (1), (1¹) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului 43/2002, cu modificările ulterioare, respectiv art. 22 din Legea nr. 78/2000, s-a făcut cu înfrângerea prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Constituția României”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu conțin prevederi de natură a împiedica partea interesată să se prevaleze, fără nicio îngrădire, de toate garanțiile care caracterizează dreptul la un proces echitabil și nu aduc atingere principiilor din Legea fundamentală care guvernează îndeplinirea justiției, deoarece nu afectează în vreun mod imparțialitatea, unicitatea, egalitatea și independența acesteia.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, făcând referire la considerentele care au fundamentat Decizia Curții Constituționale nr. 133 din 3 martie 2005, pe care le consideră valabile și în prezenta cauză, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (2), art. 13² și art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, precum și dispozițiile art. 13 alin. (1), (1²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Departamentul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Prevederile din Legea nr. 78/2000 criticate ca neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (2): „*În înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție infracțiunile prevăzute la art. 10—13.*”;

— Art. 13²: „*Infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infracțiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani.*”;

— Art. 22: „*În cazul infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror.*”

Prevederile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, criticate ca neconstituționale, au următorul cuprins:

— Art. 13: „(1) *Sunt de competența Departamentului Național Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții:*

a) *dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori o perturbare deosebit de gravă a activității unei autorități publice, instituții publice sau oricărei alte persoane juridice ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro;*

b) *dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de gravitatea perturbării aduse unei autorități publice, instituții publice sau oricărei alte persoane juridice ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către: deputați; senatori; membri ai Guvernului, secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora; consilierii ai miniștrilor; judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale; ceilalți judecători și procurori; membrii Consiliului Superior al Magistraturii; președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia; Avocatul Poporului și adjuncții săi; consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale; consilierii de stat ai primului-ministru; membrii și controlorii financiari ai Curții de Conturi și*

ai camerelor județene de conturi; guvernatorul, prim-viceguvernatorul și viceguvernatorul Băncii Naționale a României; președintele și vicepreședintele Consiliului Concurenței; ofițeri, amirali, generali și mareșali; ofițeri de poliție; președinții și vicepreședinții consiliilor județene; primarul general și viceprimarii municipiului București; primarii și viceprimarii sectoarelor municipiului București; primarii și viceprimarii municipiilor; consilierii județeni; prefectii și subprefectii; conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora; avocații; comisarii Gărzii Financiare; personalul vamal; persoanele care dețin funcții de conducere, de la director inclusiv, în cadrul regiilor autonome de interes național, al companiilor și societăților naționale, al băncilor și societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, al instituțiilor publice care au atribuții în procesul de privatizare și al unităților centrale financiar-bancare; persoanele prevăzute la art. 8¹ din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare; lichidatorii judiciari; executorii Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului.

[...]

(1²) Departamentul Național Anticorupție este competent să efectueze urmărirea penală, dacă s-a cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5, art. 246, 247, 248 și 248¹ din Codul penal, al infracțiunilor prevăzute la art. 175, 177 și 178—181 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, și în Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

(2) Procurorii specializați din cadrul Departamentului Național Anticorupție efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1), (1¹) și 1²).

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate prin aceste texte de lege sunt cuprinse în 16 alin. (1) privind

egalitatea cetățenilor în fața legii, în art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și în art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea pentru toți a justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că, în realitate, criticile autorului nu vizează neconstituționalitatea prevederilor legale ce fac obiectul excepției, ci modul de interpretare și aplicare a legii în cauza dedusă judecătii Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Astfel, autorul excepției susține că împotriva inculpaților nu s-a efectuat urmărirea penală și nu au fost trimiși în judecată pentru o infracțiune de corupție și, în consecință, „urmărirea penală efectuată de procurorii Departamentului Național Anticorupție și trimiterea în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248—248¹ din Codul penal, în baza dispozițiilor procedurale cuprinse în art. 13 alin. (1), (1¹) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, cu modificările ulterioare, respectiv art. 22 din Legea nr. 78/2000, s-a făcut cu înfrângerea prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Constituția României“. În acest context, se solicită Curții Constituționale cenzurarea unei eventuale interpretări a dispozițiilor ce reglementează activitatea și competența Departamentului Național Anticorupție, interpretare ce ar determina, potrivit susținerilor autorului excepției, deturnarea scopului înființării și atribuțiilor specifice acestui departament, extinderea nelegală a obiectului de activitate și a atribuțiilor sale, substituiri nelegale între organele judiciare, discriminarea cetățenilor chemați în justiție.

Asemenea critici, vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată“, fiind de competența instanțelor judecătorești, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13² și art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Departamentul Național Anticorupție, excepție ridicată de Dumitru Bunea în Dosarul nr. 3.578/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

59483681150010